

[Inger Merete Nordentoft.]

konsulenter for særundervisningen, og jeg skal i dag kun udtrykke min tilfredshed med, at man fra ministeriets side er gået med til, at staten påtager sig hele udgiften ved oprettelsen af disse konsulentstillinger. Det er af den allerstørste betydning, at de handicappede børn, de vanskeligt stillede og de vanskelige børn får en hjælp af særkonsulenter, og det er et stort fremskridt, at det nu gøres muligt for amterne at indføre denne hjælp.

Hvis vort ændringsforslag skulle blive forkastet, vil vi stemme for udvalgets ændringsforslag, idet de byder på så store fremskridt i forhold til det oprindelige lovforslag, at vi gerne vil støtte dem, hvis det ikke lykkes at få vort principale forslag gennemført.

Evald Christensen: Det er et meget stort arbejde, der er udført i det udvalg, som nu har afgivet betænkning, og så er det dog ikke sikkert, at vi har fået sagen arbejdet så godt igennem, som vi skulle, men videre kunne vi ikke nå denne gang.

Der er især to punkter i det nye, vi nu skal gå ind til, som jeg gerne vil fremhæve. Der er for det første særkonsulenterne. Dem sætter jeg stort håb til, fordi de vistnok tiltrænges overalt. Jeg håber, at det må blive mænd og kvinder, der kan tage sådan fat på arbejdet, at det virkelig kan føre til et fremskridt, der betyder noget. Hvor nødvendigt det er, kunne jeg give vidnesbyrd om alene fra mit eget sogn, hvor jeg kender adskillige børn, som ikke kan komme nogen vegne i skolen, fordi læreren ikke kan overkomme at arbejde med dem særskilt og måske heller ikke rigtig ved, hvorledes han skal tage fat på det. Han trænger til en hjælpende hånd, og det får han nu ved disse særkonsulenter, som enten har en speciel videnskabelig uddannelse eller gennem mange år har indhøstet erfaringer, som gør dem skikkede til at overtage en sådan stilling. Der er her tale om et fremskridt, som det for alvor er værd at lægge mærke til.

Det andet hovedpunkt, jeg gerne vil berøre ganske kort, er forældrenes tilsynsret. Her nåede vi ikke det, jeg havde ønsket, men jeg synes dog, at vi er kommet et godt stykke frem ad den rette vej.

Et tredje punkt, jeg vil omtale, er præstens stilling. Jeg kan godt sige, at jeg på dette punkt er tilfreds, for såvidt som det ikke kunne blive bedre, og jeg ved heller ikke, om der er nogen grund til, at det skulle være bedre. Som jeg udtalte ved

første behandling, er kirkens stilling overfor skolen blevet svagere og svagere, indtil det nu er blevet således, at kirkens tilsynsret er helt forsvundet. Jeg tror heller ikke, at det er forkert. Vi har det tilbage, at præsten må overvære kristendomsundervisningen — han har jo også konfirmationsundervisningen. Under drøftelse af vor skolelovgivning er det blevet stadig kraftigere understreget, at dette at få børnene gjort bekendt med og levet ind i kristenlivet først og fremmest er en forældresag, det må forældrene først og fremmest tage ansvaret for. Det er kommet så stærkt frem gennem de taler, der er holdt, at jeg ikke finder grund til at opholde mig ved det.

At amtsprovsten går ud af skoledirektionen, har jeg ikke noget særligt imod.

Jeg har lyst til at nævne en ting til angående præsten. Han sidder jo i mange af Danmarks skolekommissioner udover landet som formand, og dér har han god anledning til at komme til at kende skolen. Nu skal han vælges til at være formand, og det er vistnok den stilling, der bedst sikrer ham, at han kan være med.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale, at man vedtager lovforslaget, som det foreligger godkendt af udvalgets flertal. Jeg bliver nødt til at sige, at vi vil stemme imod det ændringsforslag, som det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft har stillet.

Heick: Forud for det foreliggende lovforslags ophøjelse til lov er gået et meget stort kommissionsarbejde og udvalgsarbejde, og fremtiden vil så vise, hvorvidt resultatet står i forhold til den indsats, som er ydet.

Som repræsentant for Sønderjylland vil jeg først fremhæve, at den nu foretagne revision af tilsynsloven ikke er sket efter ønske fra sønderjysk side. Vi har en ordning, som vi er tilfredse med, og en ordning, som giver mulighed for et frugtbringende samarbejde mellem hjem og skole. Det er umuligt at skabe et sådant samarbejde ved en lovgivning, men vore forhold viser, at det er muligt igennem en lovgivning at give rammen, så dette samarbejde kan udbygges. Det blev stiltiende anerkendt, at vi ikke havde noget problem, idet den kommission, der i sin tid blev nedsat for at forberede denne lovgivning, ikke fik en eneste repræsentant fra Sønderjylland. Kommissionen så det som sin opgave at stræbe efter størst mulig enhed for samtlige skolekredse i landet, og den højtærede minister fulgte denne linie med sit forslag. Målet er dog ikke nået, idet man finder det nødvendigt at opretholde en særstilling for København. Jeg var den eneste